Din chivotul iubirii

Carmen Popescu

Editura Sfântul Ierarh Nicolae
2014

Lector: Anne Marie Bejliu

Grafica: Carmen Popescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
POPESCU, CARMEN
Din chivotul iubirii / Carmen Popescu. - Brăila : Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2014
ISBN 978-606-671-796-0

821.135.1-1

- Cu gândul la “Fructul oprit ”și la “copacul” ce l-a oferit dar, ochilor mai mult sau mai puțin deschiși frumuseții -

Unde poți fi, când dorul te cheamă neîntrerupt și îl auzi cum strigă din fiecare cuvânt în dogoarea rodului pământului în care tu, fărâmă de Dumnezeu, tresalți la fiecare gând al altor fărâme bune, blânde, pline de bucuria frumuseții acestei vieți, acestei naturi mereu în schimbare dăruită de Domnul geometriei vulcanice a pământului, a amforei în care mișcarea de rotație și toate celelalte elemente ale manifestării împlinesc Lumina Ochilor Săi întru bucuria Omului și veșnic întru Bucuria Fiului Domnului?

Unde poți fi când harul cântă în sufletul unei femei, decât alături de ea întru prietenie curată, neatinsă de patima urâtului uman?

M-am bucurat să cunosc un om, o femeie plină de har, ascunsă mereu în spatele unei cortine largi de frici de a nu deranja, de a nu muta munții mărunți de micimi din loc, de a nu tulbura somnul altor ființe cu uriașa ei cunoaștere pe care, la începutul cuvintelor pe care ni le adresam, nu îndrăznea să și-o recunoască drept bogăție de nedefinit în săracul alfabet uman.

Pas cu pas am recunoscut în versurile ei, câteva din acordurile unei poete dragi mie de ani de zile, Edith Södergran.

Unde poți fi, când sărutul tâmplelor adună în el bucuria cunoașterii și recunoașterii harului Omului prin Voia Domnului, pitit undeva, între voință și teama de a nu fi rănit iar și iar de oamenii mărunți, obsedați în a aduce suferință de multe ori inutilă în structura și eficacitatea ei, asupra evoluției sufletești și spirituale ale celui atins de ea.

Unde poți fi altundeva, decât mereu alături de acea ființă uimitor de luminoasă, de blândă, alean pentru rănile sufletului trecute, prezente și viitoare, și a te înălța alături mereu, pas cu pas, prin versul ei, prin lacrima ei amară sau de bucurie?

Pentru că am avut bucuria să fiu acolo unde Domnul m-a trimis, sau m-a împins ușor de umeri să mă îndrept, apoi mi-a atins inima și întreaga ființă cu esențele ei, am rămas. Şi bucuria primului rod de suflet și nu numai de suflet al lui Carmen, acum a explodat în mugurii frunzelor unei flori rare.

“Fruct oprit”? Aşa a numit ea primul său volum. Eu spun că nu este oprit ci este mereu permis de Dumnezeu întru luminarea și înălțarea Omului care vrea cu toată forța florii vieții lui să reziste în fața furtunilor care-l cuprind în dansul lor mereu mai sălbatic și mai frumos. Am plutit o vreme printre ramurile copacului “Fructului oprit”. Mai târziu am privit uimită cum se naşte sub ochii mei conturul tainei bucuriei de a deveni, odată cu autoarea, căutător fervent al tainei iubirii, al tainelor trăirilor atât de ardente, al răspunsurilor pe care fiecare în parte şi toţi laolaltă le dorim a le surprinde cât mai treji, cât mai aproape de maturizarea sufletului şi a spiritului flămând de adevăr născut şi nu făcut.

Pentru acest volum liric, scrierea “rostogolim...” este un preambul din ale cărei cuvinte s-a născut şi titlul cărţii în care poeta spune:

“rostogolim/...din chivotul iubirii/ speranţe adunate-n cioc de vrăbii/ le-nchidem în tumultul nerostirii/ plimbăm destine-aduse pe corăbii”

Şi da, am pornit alături de Carmen Popescu într-o călătorie comună şi a fiecăreia în parte, alături întru cuvântul scris, întru cuvântul rostit, întru cernerea adevărului unic. Totul se adună în acea mică biserică de pe Sfânta Masă, numită chivot. Acolo se adună credinţa, iubirea, prietenia la cina de taină a fiinţei. Vorbim, comunicăm, rostim sau ne aşternem o frântură din sămânţa tainelor individuale, descoperim împreună propriile profunzimi ale propriilor taine ale trăirilor, ale naşterii gesturilor pe care am dori să le împlinim, rotunjim, însă pentru fiecare existenţa are pregătite alte şi alte coduri pe care fiecare este bine să le deschidă singuri pentru a putea continua firesc acea creştere care are acelaşi punct fierbinte final: cunoaşterea Iubirii Lui, a Domnului. Acel punct este un punct de final pentru un areal pot spune câştigat, de transcedere către următorul şi mereu la răsărit apare un altul şi un altul de “cucerit”.

Există o greşeală esenţială în atitudinea fiinţei umane, subliniată fin în scrierea sa de Carmen Popescu:

“lumina e pustie printre gene/ ne mângâie cu vocea ei de ceară/ privim cu ochii-nchişi ploaia cum cerne/ tot plânsul omenirii printr-o gheară”

Somnul comodităţii, somnul orizontalei, diluează forţa luminii chiar dacă ne mângâie, curăţă, vindecă atât cât o

lăsăm noi înşine să pătrundă în fiecare celulă a corpului fizic, în fiecare fragment blocat energetic al corpului energetic şi mai ales în fiecare fir de lumină al corpului spiritual. De aici se naşte se prelinge pe turlele micii biserici lacrima neostoită a umanului în singurătatea autoridicată zid aparent alb, plin de cârlige care agaţă, rănesc, ciobesc sufletul, frâng aripile dând naştere unui zbor închipuit.

Şi iarăşi o scriere care îmi pare a fi esenţială pentru iconomia volumului, este "umbra unei umbre", în care reapare "chivotul":

"în umbra iubirii tăcute e umbra/ extrasă c-un forceps din bolţi rătăcite/ e chivotul veşnic în care penumbra/ adună lumina din seve-mpietrite"

Dincolo de realitatea palpabilă, practic cunoaşterea superficială ale cărei dictonuri sunt date de simţurile fizice, există "penumbra", chiupul cunoaşterii şi autocunoaşterii de sine aflate amândouă mereu în stare de sămânţă printre pietrele izvorului vieţii. Acolo se adună toate cele adunate material şi sufleteşte de trup apoi mai departe prelucrate toate în laboratorul alchimic al sufletului. Împietrite sau nu, esenţele fiinţei cuprind toate fracţiuni de răspunsuri.

Ştim mai mult sau mai puţin accentuat, fiecare în parte, că în toate descoperirile conştiente:

"nu-i preţ pe victorii nici preţ pe înfrângeri
pe lespedea vieţii trasăm începuturi"

şi mai ştim sau învăţăm să vedem din ce în ce mai clar că:

"în dansul de umbre pierdut între îngeri
trec zile ce-adapă simboluri din ciuturi"

Viaţa este un dans al umbrelor în lecţia nesfârşită a asumării noastre a legământului cu Domnul. În chivotul legământului iubirea îşi răsfrânge permanent seminţele tainelor sale ca pe un câmp pe care ici-colo s-au ridicat fântâni. Ciuturile lor în a căror mişcare descoperim-redescoperim simbolurile, semnele care duc la un moment dat la trezirea noastră. Noi suntem câmpul prins mereu prin privirile noastre uimite, de multe ori înfricoşate de atâtea necunoscute, de atâtea deschideri de arcuri de porţi informaţionale. Câte unul din semne îşi pierde intensitatea ca vizibilitate trecând în starea de fluid care ne curăţă, ne vindecă pas cu pas vederea interioară, pentru a ne regăsi

arcuri de curcubeu între aripile vulturului perpetuei dimineţi a fiinţei.

“dansul de umbre pierdut între îngeri” este un dans tăcut. Ecoul lui este iubirea de sine, mai târziu iubirea de Dumnezeu. Îngeri căzuţi, oamenii care ne traversează secvenţe de viaţă ne aduc mai aproape de propriul sine sau ne îndepărtează, după cum le este datul fiecăruia în trecerea uneori prea grăbită prin punctele de foc ale drumului dat dar sfânt de Domnul.

Mă gândeam ieri la iubirea obişnuită dintre fiinţele umane. Nu ştiu dacă este un acord mutual sau mai degrabă un acord instinctiv de căutare a codurilor energetice. "Priviri"-le în fond sunt impulsuri energetice pe care ni le transmitem în orice secvenţă de viaţă trăită mai mult sau mai puţin intens.

Compatibilitatea credibilă, reală nu o găsim niciodată pentru că nu există compatibilitate şi incompatibilitate între două entităţi diferite, poate mai degrabă conectare, reconectare sau nu, privind aceasta prin prisma evoluţiei fiecărei fiinţe. Material există atracţie-respingere, pentru că mintea umană construieşte această noţiune. Există potrivirea sau nepotrivirea propriilor noastre acţiuni, propriilor noastre atitudini în infinita reţea care alcătuieşte existenţa, universul. Ce căutăm suntem noi înşine, prin jungla informaţională oferită deschis, gratis de divinitate prin tot ceea ce manifestăm. Mă întreb cum putem căuta ceva ce ţine de viitor, când pentru noi prezentul este o nebuloasă, trecutul la fel. Mereu rămân întrebări fără răspuns. Cele care vin mai adaugă un impuls, un semn oarecum clar asupra necunoaşterii umane.

“*Nici fruntea nu mai face valuri. Şi ochiul este viu. La orizont i se dezvăluie adevăruri nedigerate încă.*”

Deschide chivotul legământului cu ochiul spiritului, prietene cititor al acestor cuvinte de suflet. Rostogoleşte inima odată cu roţile trenului vieţii. Va curge izvor alb întru cunoaşterea profundă a bucuriei depline a fiinţei tale şi a lubirii Lui, nicicând înainte de a te cunoaşte pe tine însuţi, în fiecare nervură a pietrei unghiulare a destinului tău.

Anne Marie Bejliu
21 septembrie 2014

Trenul de noapte a adus tăcerea. Se zbenguie în interior, incitând sufletul să se răstoarne. Cuvintele nu mai vor să ascundă după ele lacrimi. Nici fruntea nu mai face valuri. Şi ochiul este viu. La orizont i se dezvăluie adevăruri nedigerate încă.

În doi şi azima este mai gustoasă. Perspectiva abordării creaţiei devine posibilă. Secunda capătă greutate. Colorează tâmpla în albul înţelepciunii. De veghe pe o plajă a sufletelor, cuplul devine una cu peisajul. Raţiunea nu le mai înnoadă gândurile. Le eliberează, încurajându-le să ţină o prelegere despre lumină.

Zâmbetul inimii deschide un unghi spre infinit. Dalta muşcă timpul, îngropând fărâme din el în clepsidră. Prin porţile deschise ale cerului, paşii nu mai sunt imposibili. Valul va face proiecţia unei continuităţi.

visul de noapte

frumos este visul de noapte
lumini strălucesc din pământuri
deschide o lume de fapte
descrise de tine prin rânduri

văzduhul de-şi prinde cunună
descânt între soare şi stele
pictează pe corp praf de lună
îşi pune pe deget inele

se scaldă în baie de lapte
răsfaţă o formă umană
lumina din ochi este-o hoaţă
vrăjeşte destinul de smoală

copilă cu trupul de fluturi
în mâini cu petale de floare
cu gândul aduci numai cânturi
ce zboară pe raze de soare

din stropii de rouă destinul
îşi soarbe cafeaua-ntre gânduri
o viaţă senină-i festinul
purtat în iubire de vânturi

lumina clipeşte-ntre gene
când îngerii cântă prohodul
în şoapte vrăjite va cerne
un gând ce alintă norodul

ce cald e la tine-n iubire
în ochi îţi citesc bucuria
trec zile şi ore pierdute
iar tu îţi ascunzi nostalgia

Povestea are ţărmuri cu ochii în trecut. Umple spaţiul dintre două sensuri, aruncă ceaţa din pumnul dimineţilor în vatra trăirilor. Se fac paşi peste bolţi cu buzunarele goale. Vântul se dă în leagănul timpului. De becul din cer, stă agăţat un liliac uitat din noaptea tăcerilor. Balansoarul se zbenguie între minus şi plus, odihnind senzaţii. Din mucul de ţigară cade scrum necontrolat de vreme. Este luat pe tălpi şi înşirat în casa viselor. Paşii îşi vor lăsa amprenta pe el.
Cutia cu jucării va deschide porţile. Din ea se vor înşira cuvinte cu ghete lustruite ca la promenadă.
Doi copii, înnebuniţi de zbor, plătesc bilet, doar pentru dus, într-o dragoste cu final fericit. În joaca lor, se ascund după ture. Regina şi regele trebuie salvaţi.

sufletul

mi-i sufletul prin gânduri dus
iar clipa se sparge de val
te prind la pieptu-mi dor nespus
copil al visului banal

plutesc pe valul unui cânt
iar mâna-mi tremură în vis
când herghelii se-aud prin vânt
la geamul timpului rescris

mi-e sufletul de tine prins
cireaşă dulce dintr-un gând
cuvintele ce m-au răpus
ţi le ofer acum tăcând

în trunchiul veşted din trecut
mai curge vlagă ca-ntr-un somn
sunt rătăciri prin zbor ştiut
însămânţate de nesomn

ce-aşteaptă dragostea-n priviri
râvnită ca pe-un dar din timp
prin geamul dintre amintiri
destinul unui anotimp

M-am trezit în toamnă, cu pasul gol, răvăşit de frunze. Foşnea bătut de vântul aşteptărilor. Toată viaţa o aşteptare a unui nou salt, a unei noi privelişti, vizualizată totdeauna de sus. De sus, perspectiva este alta. Te simţi liber, te simţi tu şi poţi depăşi cu uşurinţă neprevăzutul. Jos este prea multă umbră şi asta mă sufocă. E aglomerat, amestecat, sumbru. Trist, prea trist. Ţesătura este prea densă. Sus poţi să respiri altfel viaţa. Aşa de mic este totul când stai bine înfipt în tine! Am crescut în toamne. Picioarele vor încă să foşnească între frunze. Doar în doi. Pentru că această plăcere va mai dura pământean, o clipă. Apoi va deveni boltă peste vieţi.

de ce, Doamne, doar toamne

de ce mi-e drag să te privesc în toamnă
prin stropii grei care îţi bat în geam
m-aduni între petale care-ndeamnă
să fiu culori prelinse de pe ram

de ce mi-e drag să te răsfăţ în toamne
cu vântul brun ce-ţi şuieră prin păr
ca fruct oprit care în dor adoarme
când viaţa-i părăsită-n adevăr

de ce m-arunc în vise printre toamne
cu ochiul viu într-un mister stingher
de ce mă-nchizi între iluzii, Doamne,
şi-apoi m-aduni prin rugăciuni din ger

Viaţa zboară, norii se împrăştie, razele aprind lumânarea. Tălpi de nisip sunt duse de corăbii pe ţărmuri. Picătura cade într-un colţ de anotimp. Pânza flutură agăţată de catarg. Paşii împrăştie timpul sub privirile atente ale universului. Roata se învârteşte în apă când lacrima îi rupe sticla. Priveşti ovalitatea vieţii. Alergi prin norii unui pendul prăfuit de gânduri. Yin şi Yang îşi ating formele prin fumul cunoaşterii. Crucea priveşte omenirea. Citadela încă nu e sfărâmată. Piramidele ascund adevăruri existenţiale rătăcite de vreme.

Doar lumina împrăştie culoarea pe pânza unui început. Note se răzvrătesc prin căderea firului de nisip în clepsidra obosită de atâta rostogolire. Focul arde lutul plămădit cu migală de natură. Esenţa se înalţă la cer. Între petale şi nori, pasărea zboară strivind apa cu ghearele. Curgere, doar curgere. De lut, de apă, de aştri, de culoare, de timp. Noi doi încercăm să încetinim trecerea.

uitat de lună

iubite te-am găsit pe-o margine de ţărm
uitat de rugăciune cu chip beat de nesomn
cu vântu-n gând şi dorul plecat în vis tăcut
pierdut în anotimpuri cu trupul de-mprumut

iubite cad pe streşini mocnite nopţi de ploi
azi umbra ta tresaltă ca urletul din noi
ai pasul rupt de trudă poteci sunt prea adânci
şi frunza se topeşte în glodul de pe lunci

de-atâta vlagă versul n-a strălucit în sens
s-a-mpiedicat cu ochiul trădării de nonsens
un murmur surd se zbate în picurii de jad
de-atâta soare hâtru eu am uitat să ard

prin gări de promoroacă azi vin să te aştept
în vise deznădejdea şi-ascunde capu-n piept
oraşu-ntoarce chipul spre veştedul trecut
pe străzi doar frunza-şi plimbă tăcerile în vânt

iubite iar aluneci pe-o margine de ţărm
uitat de luna plină cu viaţa în nesomn
prin crengi o noapte albă surâde pe ascuns
aduni în palme clipa care se-neacă-n plâns

Într-o dimineaţă când am intrat în bloc, am găsit la parter liftul iubirii. Pe uşă scria cu litere mari: "Prima oprire, între stele." Era o provocare. Eram fericită că am să strâng în braţe norii. Nu mi-a ieşit. La etajul şapte, liftul s-a blocat. Ore cusute pe răbdarea mea m-au ţintuit în cutia viselor. Cum o arăta iubirea? Are culoare, formă, miros? Care simţuri vor fi eliberate prima dată din chingi? În alunecarea imaginaţiei făceam scenarii după scenarii. În sfârşit mă întâlneam cu iubirea. Din ameţeala zborului mă trezeşte un zgomot. O mână mă invită să ies. Mi s-a comunicat: "Atât aţi avut de mers. Aici este locul în care iubirea vă va aşeza cerul în palme." Am privit uimită chipul care îmi şoptise acele vorbe. Avea blândeţea unui înger. Acum ştiam sigur că până aici trebuia să merg în acea toamnă târzie. Doar la etajul şapte. Aici locuia cerul viselor mele.

o definiţie

iubirea nu e un păcat, e raza unui răsărit
parfum de floare adunat din nopţi de-amor neîmblânzit
iubirea-i ghiocel născut printre felii de anotimp
e zboru-n care te-ai pierdut cu trupul rătăcit prin timp

ea este clipa fără ţărm când vântul rupe-un val de-un gând
o tresărire-n care-adorm două iluzii fremătând
iubirea-i spinul din cuvânt topit în câmp de maci pe cer
în dorul spulberat de vânt într-o furtună de mister

iubirea este dar divin cum s-o alung din pasul meu
e trup de înger e festin pictat în doi de Dumnezeu

Să deschidem căile soarelui! El este veşnicul hoinar prin anotimp. Să-l lăsăm să ne inunde celulele! În trupul cruce, Dumnezeu va injecta culoare, ne va picta viaţa cu mai multă francheţe. Fericirea va umple forma cu lumină. Vom străluci asemeni lui, eliberând din corsete, sufletul. Într-un trap existenţial îşi va înmuia pentru încă o clipă copita în verdele unui val de pe ţărmul eternităţii. În curând va galopa pe oceanul de frunze, ridicând la cer foşnet de culori fine, pastelate. Vom curge în toamnă, asemeni vieţii care va pune norii ca pe un citat, între ghilimele. Într-o toamnă cu cercei de vise şi cu doruri prinse în păr, lumescul nu-şi va mai găsi umbra. În ochii noştri vor străluci poeme pe care ea le va umple cu firescul metamorfozării. Melancolia se va regăsi în înţelepciunea trecerii vieţii. Tăcerea îşi va întinde tentaculele în abisul ancestral, singurătatea va pendula între viaţa şi moartea cerebrală iar cerul ne va lepăda încet, încet, din înlănţuirea aştrilor. Se va lăsa cortina de nori pe viaţă, pe zâmbet, pe lut. Vom ridica-o peste o clipă când vom păşi în lumea înţelepciunii eterne, o lume de alb, cu stele de zahăr în cosiţa nemuririi.

timp rupt

un soare stă să cadă-n vers
pe drumul tău ca un blestem
te-ascund în dune şi te chem
iubire-nchisă în totem

o oază râde-n ochii tăi
şi-un tremur zbuciumă prin ger
fardezi o geană cu rimel
din lut prin noapte ce să-ţi cer

îţi scrii pe-ascuns destinul mut
în trapul calului rebel
înoţi prin gânduri renăscut
iubitule ce să-ţi mai cer

tu rege în neant pierdut
deschide timpul rupt în noi
brăzdat mi-e dorul de-nceput
de visul reclădit în doi

Iubirea nu se vinde la o tarabă într-o piaţă. Ea este medicamentul cu ajutorul căruia ridici din patul traumelor suflete moarte. Ea îţi aduce în viaţă veşnicia. Îţi transfigurează trăiri mărunte într-una elaborată. Te contopeşte cu universul, cu infinitul din tine. Doar atunci eşti tu cel adevărat, fără măşti, în caruselul fericirii. Ce se alege de tine după ce îţi impui să nu mai iubeşti? Devii o mască. Aşa cum sunt şi altele din jurul tău. Iubirea e vie, e adevăr, este culoare, zbor, este cuvântul lui Dumnezeu, o pânză de păianjen în care fiecare îşi are locul şi rostul, este floarea din ghiveciul trăirilor care străluceşte anihilând toate intemperiile. Este nepreţuită, de aceea doar o oferi întru vindecarea aproapelui. Oamenii nu ştiu să iubească. Se metamorfozează după placul celorlalţi. De ce ar fi altfel?

rostogolim...

...din chivotul iubirii
speranţe adunate-n cioc de vrăbii
le-nchidem în tumultul nerostirii
plimbăm destine-aduse pe corăbii

e-atâta dragoste la mine-n suflet
şi-atât de tandru îmi întinzi o mână
îmbrăţişăm tăcuţi al vieţii zumzet
parc-am fi mateloţi într-o furtună

spălăm tristeţea de pe bolta frunţii
trecutul e o linişte eternă
în zborul nostru sărutăm şi munţii
o soart-avem şi-aceea este ternă

lumina e pustie printre gene
ne mângâie cu vocea ei de ceară
privim cu ochii-nchişi ploaia cum cerne
tot plânsul omenirii printr-o gheară

deschidem poarta unui timp ferice
rostim o rugăciune-n ceas de seară
din stele rupem fire de aglice
iubirea noastră-i strânsă-ntr-o comoară.

Matematicienii spun că minus infinit si plus infinit ar fi două limite. Spaţiul meu nu este limitat, aşa că nu accept nimănui să ia din el. Pe o axă,(numai în jos) se conturează ca un sân de fecioară, parte dintr-o sinusoidă. Cealaltă, de sus, este atât de luminoasă încât devine transparentă. În jocul sinusoidal, creaţia (femeia sau bărbatul-eu, în funcţie de lecţii) se unduieşte de o parte sau de alta a unei abscise ca să dea vieţii infinite, strălucire de briliant. Purtăm în braţe, unul vieţile celuilalt, ca să le ajutăm să ajungă la gradul de strălucire maximă. Ne amăgim carnal, dar e o iluzie dulce minţindu-ne că e bine în Purgatoriu. Dulce după amar. Amăgiri continue pentru simţuri. Ţinta de fapt este alta. Elevarea noastră. Raiul şi iadul sunt de o parte sau alta a unei linii trasată cu creta de Creator. Sus, lumea sticlă, curată, transparentă, plină de lumină iubire şi odihnă şi jos iadul cu tot ce incumbă el. Şi noi, într-un continuu maraton. Noroc că suntem împreună şi ne amăgim, ca să nu ne plictisim.

De ce lui i-ar fi bine şi celorlalţi rău? Şi de aici compromisul? Dacă nu ştii să oferi, învaţă măcar să o primeşti cu seninătate şi bucurie. Dar ţine minte! Cu toate sacrificiile nu mai poţi redobândi o iubire pe care ai strivit-o între orgolii.

umbra unei umbre

în umbra iubirii tăcute e umbra
extrasă c-un forceps din bolţi rătăcite
e chivotul veşnic în care penumbra
adună lumina din seve-mpietrite

ascultă bătaia de ritmuri acute
cu vocea-i firavă din clipe se-nfruptă
în zori cu vibraţii petale pierdute
răstoarnă-n pocale trăirea abruptă

nu-i preţ pe victorii nici preţ pe înfrângeri
pe lespedea vieţii trasăm începuturi
în dansul de umbre pierdut între îngeri
trec zile ce-adapă simboluri din ciuturi

În fiecare dimineaţă sorbim dintr-o cafea plină cu poveste, muzică, noutate, suspans, toate cu aromă de viaţă. Astăzi o nimerim mai tare, informaţia este zguduitoare, veştile şocante, mâine mai relaxată, plină de glume si muzică, alteori o abandonăm în ceaşcă pentru că este plină de tristeţe. Întotdeauna are amprenta iubirii, bucuriei şi înţelepciunii şi rareori pe cea a urii şi dezbinării. În ea amestecăm gânduri, stări, un anotimp sau altul, mult soare şi două suflete în căutare de ele. Dar cafeaua este întotdeauna neagră şi tot timpul necesară în deschiderea unei zile, în remontarea forţelor pentru abordarea altui început. Luni. O nouă zi, un nou început, alt anotimp. Anotimpul sufletelor noastre.

pocalul vieţii

jumătăţi de măsură ne oferă suspin
jumătăţi de-adevăruri doar pelin şi venin
când în soare te clatini m-amăgeşti în tumult
între norii tomnatici vocea nu-ţi mai ascult

jumătate de cer stă cu umerii goi
jumătatea cealaltă e suspinul din noi
răsuflarea-i simţim ochi prelungi se-adâncesc
printre stele-n cădere le privim ne zâmbesc

răposatul din mine se întreabă tăcut
de ce-mi lepăd prin vreme jumătatea în lut
jumătatea din tine te întreabă ce faci
îi zâmbeşti vieţii tale ochii-s trişti şi posaci

ne unim jumătăţi ale unui întreg
stări idei reprimate sunt săgeţi ce converg
spre un timp care-aleargă ca fugarul prin crâng
pedalăm nişte clipe inimi bat nu ne-ajung

am mai vrea rătăcind jumătăţi de măsură
să le strângem din suflet şi să scoatem pe gură
doar cuvinte-nvelite în buchete de flori
care-n stropii de gheaţă se transformă-n ninsori

jumătate din mine jumătate din tine
două vieţi şi-o iubire cât pustiul din mine

Arc peste timp, sufletele noastre călătoresc printre dune de raze, peste munţi de frunze tomnatice, peste mări de ierni rebegite. În salturi se desprind de sol, plutesc precum cometele pe cercul de foc al cerului, deschid aripile zborului şi, în planare liberă, sparg luciul apei ca să prindă în nadă timpul. El fuge, le agaţă, le ninge viaţa cu fulgi mari de mireasmă şi mâl.

Sufletele îşi depun cunoaşterea pe solul multiplicării, şerpuiesc printre stânci de carton, înspumate, cu speranţa în nemurire, le bate inima de atâta zbor, devin statornice, vegetează până la plictis, apoi urcă iar, într-un ritual al împerecherii.

Din înălţimi, perspectiva îngroapă mintea în adâncul albastru al tristeţii. Mişcări uneori line, alteori tulburi, incită viaţa la meditaţie, la continuitate, la nefiresc.

Lumină, multă lumină sub tălpile aglomerate ale cerului, înfloreşte câmpul de atâta primăvară. Se trece de la verde la cărămiziu, apoi la alb, într-o perpetuare a celulei.

Fire leagă o formă de alta, o piatră de alta, un cer de altul, pentru odihna vieţii şi a morţii.

nuanţe de alb şi negru

orice iubire-ncepe-n drag de alb
şi se termină-n vaietul de negru
te-ascunzi în flori cu sufletul tău dalb
chemând lumina-n trupul tău integru

colinzi trăiri nebănuite-n vis
în doi un zbucium e între tăceri
atingi şi alb şi negru-n compromis
le stingi în lut prin chinul cu-adieri

în freamăt gândul te pândeşte-ades
blochezi privirea într-un adevăr
spui vorbe-n şoaptă fără înţeles
destinu-ţi plimbă mâinile prin păr

alungi un negru-n alb fără să ştii
că soarta-ţi poartă paşii în neant
prin zgomotul din beznă te rescrii
în visul tău pornit dintr-un înalt

De multe ori am încercat să-mi explic de unde a început viaţa mea infinită şi când se va termina? Foarte multe oferte mi-a făcut în derularea ei. O singură cerinţă nu mi-a îndeplinit: să mă întoarcă în timp atunci când obosesc, în cel mai frumos fragment, cel al împlinirilor totale. Oare există şi asemenea paragraf în existenţe? Cred că nici ea nu ştie decât zborul înainte, fără să facă paşi invers. Au fost meditaţii în care mi-am accesat vieţi anterioare. În niciuna nu am găsit perfecţiunea. Doar cioburi dintr-o plinătate a diferitelor registre care se suprapuneau inevitabil unele peste altele, într-o metamorfozare subtilă a conştiinţei.

Când a început? Când se va termina infinitul? Într-o logică matematică infinitul nu are sfârşit. Numai că fiecare dintre noi are infinitul său limitat. Ca ploaia, atunci când se plictiseşte norul să mai plângă. Atunci vom deveni îngeri. Acolo ai să mă aştepţi tu, spirit perfect, pentru a ne contopi lumina. Am să te recunosc după felul cum străluceşti. De-abia atunci vom fi cu adevărat eliberaţi de impuneri personale.

noi

noi suntem începutul şi sfârşitul
doi mateloţi ai tristelor poteci
zâmbesc în noi nadirul şi zenitul
au trupul înflorit de zori pe veci

noi rătăcirea-n veşnice iluzii
topim parfumul vieţii-n nopţi de vis
între petale dejucăm aluzii
lăsăm să curgă trupu-n compromis

blazonul ni se-aşează peste gânduri
mai liberi clipa o trăim intens
citim rumoarea lumii printre rânduri
şi deportăm o vorbă fără sens

noi suntem incipitul şi sfârşitul
pe dogme pedalăm cu pasul viu
purtăm pe umeri veşnic infinitul
ne-adăpostim în noi într-un târziu

Liane gând m-aruncă în alcovul unei mări dezlănţuite. Astă seară aş vrea să ascult o poveste de iubire cu final fericit. Ca în basmele cu Feţi Frumoşi şi Ilene Cosânzene. În ziua de azi trebuie să cauţi mult ca să găseşti asemenea poveşti. Oamenii nu mai ştiu să iubească frumos. Fiorul primei atingeri a dispărut. Vacarmul zilnic, contra cronometru, a înlăturat parfumul sentimentelor profunde. O întâlnire într-un restaurant urmată de o descătuşare a simţurilor, de câteva minute sau poate de o noapte, pare suficientă pentru a mulţumi foamea carnală. Apoi aleargă iar în rutină până îşi mai amintesc încă o dată că au cunoscut pe cineva, prins şi el în galopul clipei. Dacă au fost mulţumiţi cu prima experienţă acceptă şi a doua provocare. Dacă nu, caută altă persoană,şi alta, şi alta, cu speranţa că va apărea cineva care să se plieze pe nevoile lor de zi cu zi. Poate a existat dintotdeauna dar in zilele noastre s-a accentuat turismul carnal.Două fire de paie ard într-o secundă în soba trupurilor şi gata. Fiecare pe drumul lui.Comod şi fără obligaţii. Nici plictiseala nu are când să se instaleze.Nu mai există o statornicie şi o soliditate a iubirii. Oare mai există iubire? Fiecare personalizează definiţia acestui sentiment în funcţie de lecţii de viaţă care se succed şi pe care fiecare le percepe în modul propriu, le acceptă sau nu, progresează sau nu, pană la urmă ce mai contează ce se rostogoleşte? Oricum viaţa curge ireversibil. Se ajunge rapid la vârsta înţelepciunii, oamenii ar mai vrea să o ia de la capăt dar este imposibil. Timpul îşi urmează calea fără odihnă iar ei, legaţi la ochi cu problemele existenţiale uită că Dumnezeu i-a creat iubire, nu haos şi nici orbire. Cum ziceam, astă seară aş dori să ascult o poveste de dragoste, adevărată. Poate cineva să mi-o spună? Sigur nu aş mai avea nevoie de alt somnifer.

excepţii de la reguli

eliberăm refluxul într-un context de stări
exacerbând plăcerea din visele de azi
topim în rugăciune blestemele din zori
pe notele tăcerii iubim ca nişte barzi

excepţii de la reguli zobim pierduţi în scris
cu frunţile pe ruguri aprinse într-un tot
deschidem orizonturi în veşted paradis
despachetând trecutul cu ţipătul din ort

pedeapsa remuşcării aruncă piatra-n ochi
în clipa rătăcirii zidită într-un mal
vom luneca-n iluzii ca-n lingura de stropi
despachetând eclipsa din umbra unui val

Luna, îşi pregăteşte cu minuţiozitate apariţia. Se priveşte în oglinda oceanului de trăiri şi îşi conturează chipul în funcţie de stările fiecărui început, zâmbeşte clipei care o să vină şi aşteaptă mâna întunericului ca să o invite la balul nupţial. Ştie că ea va fi eterna regină, chiar dacă nori fugari vor să-i estompeze strălucirea. Întunericul îi va fi un partener credincios. Doar el îi va pune tot timpul în valoare lumina. Cu sceptrul în mână şi coroana pe tample, pluteşte în visele îndrăgostiţilor. Le va plimba sentimentele în caleşcă de stele. Pulsul va galopa în spuma dorinţelor. Speranţele se vor dezlănţui într-un balet tainic. Totul va fi mirific. Iar ea, stăpâna, fericită de tabloul pictat cu atâta migală, după ce salută zorii, lasă soarelui bucuria să încălzească inimile plecate la odihnă după atâta dezlănţuire. Apoi o altă noapte şi o altă zi, într-un perpetuum mobile.

decenţă împărtăşită

mă învelesc cu tine în nopţi împărtăşite
în zborul meu feeric cu inima-ntre stele
în strigătul de ciută din zile-nsufleţite
porţi între coarne frânte amorul vieţii mele

cearşaful cu dorinţe purcede din privire
o ploaie de cuvinte rostogoleşte roua
tribut plăteşti durerii cu paşi în devenire
şi-apoi te-nalţi în tine tăcut în ziua doua

când intri în iubire bocancii-s mult prea grei
preferi o talpă goală să simţi nemărginirea
să-ţi râdă trupu-n soare când sorbi din ochii mei
decenţa regăsirii să-ţi mângâie privirea

în cântecul de leagăn te-adorm bărbat al meu
pe carnea mea sărată să-ţi înflorească gura
plăcerea de-om simţi-o va şti doar Dumnezeu
eu ţi-oi susţine-n taină firesc căutătura

mă învelesc cu tine în ziua ce-a-nceput
în zborul meu feeric cu inima în soare
în strigătul de ciută cu chipul neştiut
te port pe tine-n mine bărbatul lumânare

Tu, inimă, petală a vieţii, fruct al pomului originar, străluceşti în pieptul unei forme lut. Eşti vulcanul care îşi scutură lava ca să elibereze energia acumulată de clipă. Aduni în tine toate ploile nesupunerii, aduse de vânturile sorţii. Pe conturul tău străluceşte roua dimineţilor, după ce viselor le curge din ochi lacrima despărţirii de mirifica lume a astrilor acoperiţi de păcat.

Inimă, în tine vin şi pleacă trenurile gândurilor nepătate, călătoreşti cu ele în universuri de taină, cu apusul în flăcări şi adevărurile, deschideri spre lumină. Strângi în tine tot jarul atingerilor efenere cărora le dai culoare şi apoi le trimiţi ofrandă Creatorului. Nu ai odihnă cât e viaţa de lungă. Nu te plictiseşti,doar te agăţi din când în când într-un exces de trăire. Prin tine timpul se rostogoleşte vesel, îţi răscoleşte adâncul şi se opreşte pe ţărmul somnului etern.

Te simt fierbinte, inimă fără prihană!

cresc adorm respir

eu cresc în tine adunând un vis
şi plâng în valuri stinse-acum la mal
mă pierd în derizoriul de nescris
şi-alerg în trapul ultimului cal

adorm în tine legănată-n gând
ţi-adun mireasma pletelor din mări
răspund la şoapta dorului vibrând
ştiind că eşti pierdut în depărtări

respir plăcere-ascunsă de priviri
atinge mâna trupul răzvrătit
blesteamă gândul ars de neiubiri
din noaptea scursă până-n infinit

primesc cu drag cuvântul tău dorit
mi-adapă tihna regăsită-n doi
mă-mbăt cu taina duhului smerit
ce pune punct desfrâului din noi

eu cresc în tine adunând un vis
şi plâng în valuri stinse-acum la mal
mă-nalţ în cerul unui frânt abis
valsez delirul ultimului bal

Între mine si tine...timpul

Vântul desface evantaiul. Norii sunt îngrămădiţi în punct. Plouă cu ani. Ani veşnici în clipe fluturi care îşi mişcă aripile bulversând vagoane de trăiri. Poposesc in gara-suflet ca să aducă parfumul valurilor închis în cutii muzicale. Notele îşi iau zborul printre stâncile fărădelegilor, literele îşi înfig veninul în amurgul aşteptărilor, tălpile joacă step pe plaja cu lilieci. Tu zbori în infinituri mărginite de hologramele matrice, desenate la gura sobei de copilul care îţi suflă în ceafă mersul înainte. Totul fuge în tine iar tu te disipi în toate. Mâinilor le transpiră talentul în oda conturului neprevăzut. Ţi se va pierde identitatea pe sub stâlpii care ţin cerul universului estompat de clipă. Am venit la tine ca să-ţi înfloresc timpul blocat între evoluţii. Păşeşte! Lumina ridică ochii spre El. Sufletele i-au absorbit opacitatea şi i-o returnează cu parfumul pământ care râde în ele.

vieţi personificate

îţi sorb trăirea ce-o ascunzi în suflet
şi mângâi şoapta când se naşte-n mine
mi-alung tristeţea de se pierde-n cântec
descalţ năduful ce se zbate-n tine

dezlănţui viaţa frântă-n înţelesuri
şi floarea ce zâmbeşte în fereastră
mă-ncântă versul care-asudă-n sensuri
cu rima cea zglobie şi măiastră

iubirea curge prin livezi cu îngeri
delirul rupe între dinţi o rază
pe ape stol de lacrime sunt scurgeri
ce pleacă dintre genele din frază

şi-ajung pe câmpuri stoarse de suspine
cobor din munte-n gheaţă pe-ndelete
adapă frunţi dospite de trăire
şi-obrazul dezbrăcat acum de plete

respiră liniştit la mine-n suflet
aleargă clocotind la tine-n viaţă
te pierde veştejit într-un răsuflet
şi-aprinde-apoi un zâmbet cu dulceaţă

ce lin mi-e traiul când te ştiu aproape
ce tristă sunt că fugi de lângă mine
în negura ascunsă pe sub pleoape
şi-n dorul universului din tine

Mă simt foarte obosită. M-am împiedicat de un punct şi nu ştiu ce să fac cu el. Să îl aşez după o propoziţie pe care tocmai am terminat-o de scris sau să îl şutez trei fraze mai departe. Se impune un moment de respiro. Simt că nu mai încap în nicio propoziţie. M-au acoperit toţi cu semne de punctuaţie şi am nevoie de un duş. Cred că am să stau mai mult sub jetul de apă. Zgomotul lui îmi va proteja urechile de alte sunete perturbatoare. Şi… cum vă ziceam: Ce credeţi că ar fi bine să fac cu punctul ăsta? Să-l pun sau să mai mâzgălesc altă foaie? Dificil moment! Mă voi arunca în pat şi voi trage un pui de somn. Mâine, poate, îmi va oferi altă soluţie.

poveste

nici vorba nu mai are somn
când glasul nu-ţi aud în tihnă
copilul dulcelui nesomn
creat în nopţi de neodihnă

şi timpul va plânge văpăi
când zmeii rup în dinţi destine
iar paşii ploii zurgălăi
în pragul dorului de tine

şi ziua se schimbă în noapte
când viespile-şi înfig veninul
prinţesele vorbesc în şoapte
se-aude-n urma lor suspinul

din jarul gândului rănit
o herghelie nechezândă
te caută până-n zenit
te-aşteaptă printre nori la pândă

când fulgerul te strigă-n glas
topit de somn şi de beţie
iubitul meu vino un ceas
să împlinim o profeţie

sosi-vor îngeri în destin
într-o iubire nesecată
vor săruta un chip senin
cu floarea timpului brodată

Florile inimii mele...

Soare, mi-ai înflorit inima! Nu vezi ce bogăţie de flori râd în privirea dimineţii? O grădină întreagă! Nici nu le poţi strânge la piept cu ambele mâini.
Îmi râde corpul la atingerea razelor tale. Este o multitudine de trăiri pe care o transfer florilor inimii mele... Vezi ce viguroase sunt? Ca întregul meu trup care aşteaptă zilnic să răsari. Doamne, ce minunat eşti!
Cum mi se revoltă trăirile într-un dans balsamic, în unduiri ale formelor răzvrătite de frumuseţile pe care ochii...da, ochii se opresc mângâind nevăzutul din tine!
Vino mai aproape! Este o ţară a basmului neînţeles, a gândului negândit, a cuvântului nespus...
Deschide-mă ca pe o carte si citeşte fiecare slovă încet, ca să nu pierzi vreo semnificaţie a cumulului de înţelesuri care se revarsă ca râul care-şi scutură pletele după o baie proaspătă de vară!
Dar să nu-mi usuci florile inimii! Le-am îngrijit cu perseverenţă pentru a-ţi impresiona clipa de trăire răvăşită într-un timp aprioric care simte nevoia de abandonare în mirificul adevărurilor pure.
Florile sunt ale mele, nu ale tale...Îţi dau doar inima...dar lasă-mi florile, Soare!

alt soare

iubirea surâde mă ţine în palmă
revine în forţă în zbor de-nceput
e crudă e pură în vara mea calmă
cu vocea ei blândă e vis refăcut

respir fericirea prin porii trăirii
păşesc într-o lume ce n-are trecut
las ochiul să zburde din prispa simţirii
azi uit de-o fantasmă ce mult m-a durut

alt soare îşi plimbă o rază spre mine
mă las mângâiată de-o floare primită
mi-aprinde în suflet privirile-aldine
şi tremur în taină mă simt iar dorită

Pacea revelaţiilor

Sub bolta de rouă pământul îşi spală chipul. I se limpezeşte privirea. Se bronzează în luciul soarelui. De fericire deschide cutia poveştilor eterne. Cuvintele omenirii sunt scrise pe foile unui timp posac. Şi-a hrănit cu ele existenţa. S-au suprapus unele peste altele şlefuindu-i rotunjimea. Se învarteşte în beatitudinea mesajelor. Energiile se amplifică. Le atragi călcând desculţ pacea revelaţiilor. Mesajele epatează. Îţi călăuzesc trecerea.

iubite

eu te confund cu Dumnezeu

în ziua nemuririi cobori încet pe gene
mă umpli de-aşteptare în zonele pustii
ne contopim urcuşul pe trepte cu sprâncene
sorbim din adevăruri desprinse din vecii

iubite-n rugăciune plutim pe frunze moarte
spirale de iubire rostogolite-n zare
se rup sudează clipe în unghiuri deznodate
un bob de vis în noapte topeşte-un dor de soare

iubitul meu din ziua damnării în destin
înmiresmezi otrava pornirilor rupestre
noi înălţăm iubirea terestră-ntr-un suspin
prin rugăciuni pătrundem in zonele celeste

în noi tăcerea fierbe rescrisă din venin
o curăţăm în taină iubirea-nnebuneşte
o mângâiem cu şoapta găsită în pustiu
ne-nbrăţişăm prin ruga ce-asudă la ferestre

Ce misiune nobilă avem! Tu să mă creezi în Rai din coasta ta iar eu să îţi port în pântec trupul, plămădindu-l din iubire şi lut ars în fierbinţeala corpului meu.
Amândoi, părţi egale ale unui întreg, jumătăţi de infinit, două flori în mâna Tatălui, una mai frumoasă decât cealaltă.
Bărbate,eşti lumina ochilor mei!

în salt

parfum de tuberoze te mângâie discret
o lume de mister se zvârcoleşte-n tine
femeie din văzduhuri cu ochii de poet
aşterni pierdute cânturi din vieţi cu violine

miroşi a nemurire în nopţi cu lună plină
te laşi pierdută-n simţuri auzul e plăpând
faci saltu-n lumi celeste prin vis ca o felină
te amăgeşti cu zborul de pescăruş tăcând

iubirea toarce vise de vrei să o asculţi
te năpădeşte dorul de lumi mult mai senine
adormi în nemurire prin ochiul unei frunţi
pierdută-n universuri în salt printre suspine

La streaşina pomului tău am adăpostit ploaia, apoi timpul, apoi viaţa. Am urcat fiecare creangă făcând umbrelă din frunze şi potolindu-mi pofta cu fructe. Mi-ai oferit un pahar plin cu seva ta, ca să arunc setea în pustiu, ai umplut ochiul de culoare şi mi-ai doinit în ceasuri de odihnă, jalea.

M-am îmbrăcat cu haina ta în anotimpuri. Îţi iubeam căldura. Doamne ce bine era la sânul umbrei tale, pomul meu roditor! Ţi s-au decolorat frunzele. Te voi urma, chiar dacă va trebui să rătăcim până la capătul tăcerilor...

te...

te sorb dintr-un pahar de gânduri
lasciv treptat în tonuri joase
te-ademenesc cu visu-n cânturi
pe note-nalte clipe toarse

te strig dintr-un noian de semne
te desenez cu băţ pe file
puternic tandru braţe demne
mă porţi în gânduri multe mile

te strâng din schiţa de vitralii
eşti linii curbe drepte frânte
eşti luptă contra represalii
culori în unghiuri să mă-ncânte

te-aş lua în braţe fără teamă
lumesc frenetic mâini agile
blochează clipa hai mă cheamă
alungă-mi visele reptile

Ea se strecoară zilnic în patul aşteptărilor tale. Te mângâie, îţi alină tristeţea. Speră că într-o zi ai să vii ca să îi anulezi teama şi ai să o aduci mai aproape de viaţa ta.

Eşti orb. Ţi-e teamă? Dacă ai abandona crispările ai înţelege că ea doreşte să faci tu primul pas.

de dor...

mi-e dor de zâmbetu-ţi torid
din dimineţi topite-n vreme
de trupul candelă-n destin
cu pâlpâiri trăiri eterne

mi-e dor de vasul ars de lut
cu apa val de brumă-n stele
de buza plină de tumult
ce-mi mângâie taina-vedere

mi-e dor de mâna ce se-ncruntă
pe trupul hologramă-n lut
de-adăpostirea printre zile
a vocii aspre dulce scut

mi-e dor să te mai sorb o dată
dintre plăcute gânduri reci
desprinse zile din calendare
frunze pe-o pernă vis pe poteci

Îţi aud paşii virtuali de la colţul străzii. Calci apăsat, neregulat, pentru că ai inima blocată în iubire. Ar fi fost firesc să pluteşti. Reciproca e adevărată? De ce te macini fără sens?
Îţi simt neliniştea din instabilitatea comportamentului. Sufletul meu îi şopteşte sufletului tău, zilnic, iubire. Numai tu nu ştii cum să auzi asta.

construcţie poetică

nu sunt Ana, da-s zidită în poemul vieţii tale,
vorba-n vânturi e ispită, frige verbul rupt din zale.

doar cuvântul sta de veghe la hotarul dintre versuri,
parc-ar fi oştean în zeghe, prins în lupta dintre sensuri.

interjecţii fără număr rod vocalele la colţuri,
parcă nu mai au astâmpăr vor să fugă printre rosturi.

le citeşti cu ochiul critic, te răsfeţi pe după rime
ritmul plânge-apocaliptic de trăirile sublime.

Pentru tine, toate. Deşi nu te-am cunoscut niciodată, nu te-am atins, nu ne-am privit, nu am vorbit...te ştiam de la capătul timpului. Cu tine am împărţit nesfârşirea zborului prin cuvânt, strigătul nemuririi pedalând pe vieţi, vântul deşertăciunilor poposit între gânduri...am împărţit. Ţie, toate.

de-ai şti...

de-ai şti de câte ori aş vrea să fug
prin viaţa ta iubitul meu din vânt
din lumea ta iubire de-am să smulg
aş duce fericirea pe pamânt

de-mi spui iubite c-ai să-mi dai un preţ
printre ispite poposite-n gând
este un lucru tainic nu dispreţ
un strop de adevăr topit pe-un rând

de ţi-aş fura doi aştri din priviri
şi te-aş sorbi din rouă-n dimineţi
din pleoapa cerului câte doriri
le-aş rătăci în ale mele vieţi

dac-ai să rupi din lumea ta o stea
ca să mi-o pui în păr să mă găseşti
ai coborî pe-a visului bretea
în viaţa-mi dură să mă cucereşti

şi-o să plutim atunci pe val c-un vers
ce-mbată omenirea cu-al său cânt
căci va fi sărbătoare-n univers
şi-om levita peste ocean în vânt

Te-am respirat din toate mădularele pământului. Miroseai a reavăn şi a ghiocei. M-am culcat pe ţepii ierbii ca să mă ţină trează când pământul o să tuşească. Mă va picta în culorile florilor de cireş, apoi voi fugi pe uşa dorului, iar tu vei înflori magnolia trupului meu. Doamne, cât de tare strălucea soarele în razele căruia îmi împletisem macii gândurilor tale. Lalelele în nopţi cu vise ne vor închide în cupele lor ca să îmbrăţişăm trăirile. Le vom tatua viitorul printre gânduri. Nu uita să aduci la întâlnirea dintre vieţi, caleaşca din liliac alb. Vom plimba revederea în clipa iertării totale. Să-ţi mai caut sufletul? Nu. A rămas în gara aşteptărilor deşarte. Mă vei însoţi în gara ta? Poate uiţi orgoliile între vagoane. Ai tras semnalul de alarmă? Vrei să cobori? Eu voi călători până la capătul cerului ca să aduc ploaia peste primăveri. Când vei strivi prima picătură între gene, să ştii că m-am întors ca să te curtez pentru următoarea viaţă. Ce zici? Te va deranja dacă vei fi cerut de soţ mamei natură? Acum mergi în lumea ta. Sunt plină de zâmbetul tău. Când am să întâlnesc altă primăvară, am s-o umplu cu fericirea pe care mi-ai oferit-o.

te întreb

motto:
“Într-o bună zi ai să-nțelegi că omul cel mai iubit
reprezintă superlativul absolut al unei vieți."

tu ai simţit că prin iubire îţi râde toată firea
prin zâmbet şoapte zbor în tine îţi scrii nemărginirea

nu cerceta ce se cuvine să semeni prin cuvinte
desprinde-te de amăgire tenebrele nu-s sfinte
cu-nţelepciune nerostită deschide-te la minte
când universul poţi deschide absorbi învăţăminte

spre lumi de alb îţi vei lua zborul prin ochiul larg deschis
va înflori şi trupul cruce de-l iei cu tine-n vis

Dacă aş putea, aş scrie zile nesfârşite, numai să fiu cu tine. Aş arunca reguli în neant. Ştiu că dragul meu Tată mă va înţelege. El m-a construit din iubire. Trebuie să ţi-o ofer. Tu meriţi cu adevărat asta. Eşti omul începuturilor şi parfumul de final. Nu vreau final! Nu trebuie să fie acum. De-abia am întărâtat cuvântul. Curge printre gene. Nici nopţile nu mai au somn. Aleargă pe clapele anotimpurilor într-o horă a zilelor de sărbătoare. mi-am pregătit trupul vis ca să il trimit în vizită la tine să-i alini speranţa în şoaptele primului păcat. Va învia între gândurile tale. Îl luasei de mult de mână. Îţi mai aduci aminte? Când l-ai găsit abandonat pe cărarea dorului, l-ai recuperat ca pe un copil neputincios, l-ai imbrăcat cu straie pline de fericire, l-ai învăţat să-ţi soarbă sunetele de pe buze, i-ai proiectat zâmbetul în clipe. Îl vezi cum fuge în viaţă? Fuge de singurătate. Nu o mai doreşte. A citit despre comunicarea în doi. Acum este un tânăr educat. Şi-a schimbat înfăţişarea. Are pretenţie de la mine să urc trepte. Da, am să le urc. Doar cu tine de mână. Muntele va fi prima gară în care vom coborî ca să ne umplem plămânii cu libertatea şi solitudinea vulturilor. Apoi ne vom strecura prin portal să atingem cu inima infinitul.

hai

hai de mâini să trecem pragul
unor clipe mai senine
de la zei să luăm toiagul
cu înţelepciuni divine

hai înot să prindem marea
între ţărmuri nod sub cer
între inimi curgă starea
de visare şi mister

hai cu sufletele-n lume
vijelii ne-or ataca
vor fi mime stropi de glume
în adâncuri vor seca

Ne-am legat inima de pomul trăirilor crescut între noi.
Ieri era lujer şi abia se înălţa prin binecuvântarea divină.
Noi grădinari harnici i-am udat rădăcinile cu iubirea din noi până a devenit un pom falnic plin de forţă cu ramuri multe fericite să-şi înalţe ochii spre cer. Sunt pletele lui bogate cu care mângâie chipul omenirii.
L-am tuns cu grijă reîntinerindu-l de fiecare dată când asperităţile încercau să-i deseneze riduri pe chip.
L-am plantat sus cât mai sus pe latura fertilă a unui munte pentru a nu fi uşor accesat şi agresat de intemperii sau lucrat de negativitatea lumesculuI.
Roadele lui au fost perle cu care drumeţul obosit de atâta urcuş îşi bucura odihna de o clipă în călătoria lui prin Univers.
Ne-am creat ne-am recreat prin pomul acesta zi de zi.
Şi deveneam mai frumoşi mai puri mai uniţi în lucrarea pământeană.
Am contopit în tulpină conturul a două trupuri întărite de timpul neprielnic. Ne pregătea pentru marea dezlănţuire a întâlnirii noastre.
Ne-am spălat chipurile cu lumina lui Dumnezeu care ne voia împreună două entităţi asimilate una de cealaltă.
Gânduri contopite suflete legate trăiri comune simţăminte dezvoltate într-o baie de alb revărsau din ele spre ceilalţi toată frumuseţea unei iubiri în doi.
Mână în mână privire în privire şoaptă lângă şoaptă am udat paşii împreunaţi cu boabe de rouă din nesomnul plăcerilor ascunse.
Ne-am lăsat libere dorinţele iar ele au zburat păsări eliberate din cuşca orgoliilor şi s-au hrănit cu toate bunătăţile pământului pe care i le-am returnat prin roadele iubirii noastre.
Ascultăm vocea timpului. nici el nu mai vrea să treacă pe lângă noi fără rost mulţumindu-ne parcă pentru clipele dăruite note scrise pe portativul paşilor mărunţi.

Am împletit o coroană din toate florile ascunse în noi şi am aşezat-o pe ramurile pomului ca să-i strălucească existenţa emanată pentru posteritate.

De câte ori ochii încearcă să ni se închidă alt val de speranţe ni-i deschide iar ei sunt mai luminoşi mai dornici de cunoaştere şi profunzime la fel ca în prima zi.

O regândire a unui Tot universal ne dă rotunjime prin informaţiile pe care le absorbim avizi de a mai face un pas în Noul lumesc şi astral.

Numai trezvia ajută freamătul rădăcinilor să se regăsească să capteze întreaga iubire a Tatălui pe care am oferit-o şi o vom oferi apoi omenirii pentru evoluţia ei prin fructele dragostei împreunate.

O nouă zi o nouă lucrare împletită pe un drum fără întoarcere.

dragoste dintâi

aştept tăcut o dulce mângâiere
tot singur printre gânduri şi tăcere
un haos e în lumea mea de ieri
atâtea lucruri goale tu îmi ceri

pretexte vorbe aspre le ascult
cu ochiu-nchis în veştedul tumult
m-arunci în băi de ură şi mă speli
cu hohotul de chin din osteneli

ţi-am pus în poală luna de pe cer
acum mă hărţuieşti şi eu disper
de dragul tău ca-n ziua cea dintâi
când te-am făcut din viaţă căpătâi

tot mai alergi prin noapte pe poteci
şi într-o umbră dragostea-mi îneci
te las să bâjbâi într-un dor pierdut
nu ai să ştii nicicând cât m-a durut

iubire dragoste dintâi
ai să rămâi la mine căpătâi

Din totdeauna ea a fost regina de alb a unui rege de negru. El forţa, ea prelungirea lui. Uniţi de timpul matcă au poposit clipe în curgerea omenirii. El soarele, ea, luna. Două principii contrare într-un spaţiu tridimensional. Spatiul Sfintei Treimi. Contrarii care se atrag. Doi aştri într-o căutare continuă, al unuia pe celălalt. Jumătăţi ale unui întreg deşirat de pe un mosor spaţial. Simboluri care fascinează omul şi-i domină conştiinţa. Două entităţi opuse. El ziua, bătatul de negru, pus în evidenţa de ea, rază, ajutându-l să strălucească de fericire, el aura care o impulsionează ca să impresioneze privitorul rătăcitor. Luna, portal pentru inspiraţie, credinţă, soarele, zona cerebrală a cuplului. Ea întunericul, el lumina. Ea, celulă din el, şlefuită de efort şi previziune. Pictează culori unul în jurul celuilalt ca să îşi pună în valoare frumuseţea. Ea pictează alb ca să fure un zâmbet, el negru ca ea să radieze fericirea. Şi când sunt trişti se susţin, menţinându-şi vibraţia înaltă. Într-o alergătură unul după altul, cu destine asemănătoare, sunt hrană pentru îndrăgostiţi, simbolul eternităţii, al infinitului, al purităţii. Neobosiţi, îşi mişcă trupurile mereu tinere, pe orbite, pentru a puncta nemărginirea.

Ieri, după ce ne-am împărţit rolurile, eu l-am şi învăţat pe al meu. Mă simt aşa bine în pielea personajului! Tu cum te-ai simţit în postura unui rege de negru? Hai să mai jucăm şi azi o partidă de şah! De la Zenit la Nadir şi invers.

noi

noi suntem începutul şi sfârşitul
doi mateloţi ai tristelor poteci
zâmbesc în noi nadirul şi zenitul
au trupul înflorit de zori pe veci

noi rătăcirea-n veşnice iluzii
topim parfumul vieţii-n nopţi de vis
între petale dejucăm aluzii
lăsăm să curgă trupu-n compromis

blazonul ni se-aşează peste gânduri
mai liberi clipa o trăim intens
citim rumoarea lumii printre rânduri
şi deportăm o vorbă fără sens.

noi suntem incipitul şi sfârşitul
pe dogme pedalăm cu pasul viu
purtăm pe umeri veşnic infinitul
ne-adăpostim în noi într-un târziu

Fulgi. Un roi de fulgi albi între degete. Se strecoară zglobii spre mii de orizonturi, purtând vise gânduri, flori de lotus, tămăduire.

Tămăduire în ochi, în trup, în suflet, în vers. Niciun vers, nu mai e vers, nici vis, nici lotus. Doar forme, umbre, semne, contururi, curgere înapoi. Aliniate toate în munţi de zile şi nopţi, albe sau negre, pe colţuri scrise cu pixul căutărilor.

Trezire din somn, din beţie, din nefiresc în firesc, în viaţă, în luptă, în muncă. În lumesc.

Ordinară trezire care mă trimite într-un somn, lung somn, plin de acorduri disfuncţii defuncte, îngropate în mine.

Am treabă. Multă treabă. Să organizez note, cuvinte, clipe, spectacole într-un fluid universal care nu este al meu sau care poate va fi al meu. Nu mă omor să-l simt dar îl organizez în curgere ireversibilă spre ţărmuri alese dar neştiute, în vitor ştiute, cu ochii deschişi, mai vie, mai puternică, mai acerbă în luptă ca niciodată.

Punct într-un fir agăţat în clanţa uşii, virgulă într-un nod care se grăbeşte să se desfacă şi să râdă strengăreşte soarelui.

Eu punct, eu virgulă, tu, tot universul meu.

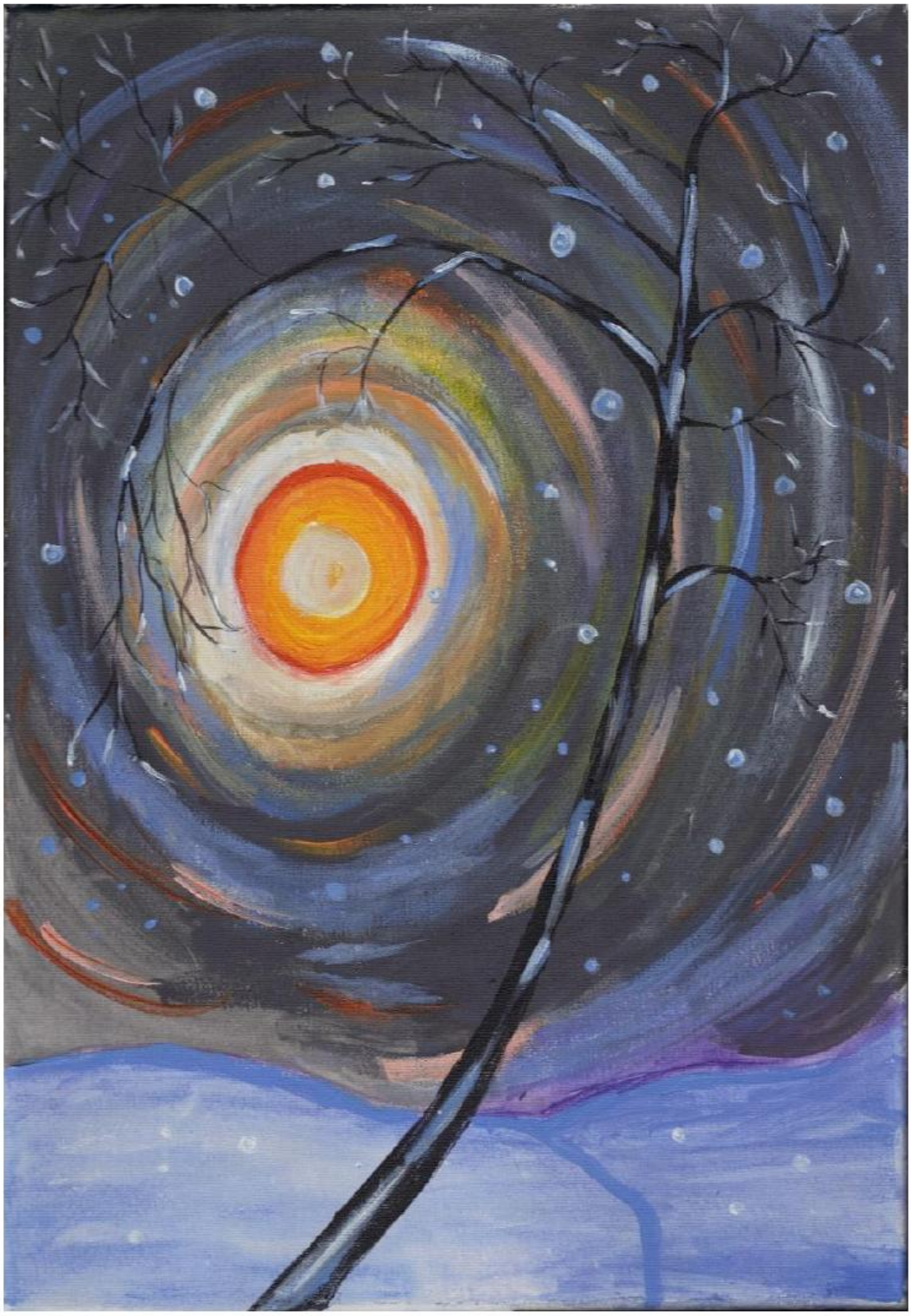

amestecuri în tumult

nici patima nu-ţi spune cât te ador tăcut
nici timpul nu vibrează n-ajunge pân la tine
amestecul de liră cu orgă nevăzut
nu-mi va ascunde chinul trădarea nu e-n mine

nici visul n-are forţa nici vraja din trecut
nici lacrima nu iartă cuvântul din iubire
mă pierd în labirinturi să-ţi spun cât m-a durut
căci umbra mâinii mele e fum în nemurire

un alizeu e trupul încearc-acum să zboare
e floare rătăcită e viu mărgăritar
îşi plânge agonia punând pe simţ zăvoare
să-nchidă-n colivie extazul dulce-amar

aruncă-mă în vrajă ca-n vremile pierdute
în nostalgii topi-vom trăiri cândva răpuse
din reprimări ieşi-vom cu tâmplele cărunte
de ce să zboare clipe cu-mbrăţişări nespuse

Te îmbrăţişez peste timp şi spaţiu cu ochii blocaţi în mine, metamorfozând iubire şi abţinere, bucurie şi tristeţe, furie şi mângâiere. Aluneci pe trupul adevărului ca picăturile rebele, necontrolate de univers prin forţa centrifugă dezvoltată de patimă, cu neînfricare, în feed-back-ul dintre două trăiri.
Ia-mă de mână, zobeşte-mi viaţa între degete de oţel şi soarbe-mi chinul, eliberând stânca de picătura de trăire care îi zvâcneşte între gene! Dezbină timpul de spaţiu, deşurubând tentaculele barierelor! Nu lăsa stavila pusă percepţiilor, descleştărilor, zborului! Stăpâneşte-le! Deschide cartea şi citeşte! Nu ai citit tot! Te-ai pierdut în clipă şi ai uitat esentialul dincolo de uşă. Se scaldă în vâltoare ca să nu-ţi murdărească simţurile când răsfoieşti cartea. Adună-l! Era cândva un tot. Acum s-a unit cu inima apei şi-i cântă infinitului tăcerea. Nu fi trist!
Ai ratat prima incercare.
La a doua poate vei fi mai convingător.

mit în profunzime

osmotic vom vibra esenţa
doi lobi în Infinitul Tată
în zbor ne vom striga prezenţa
în tunet viaţa e damnată

din hăul ros de amăgire
al unui soare fără pată
cu mâini aprinse de iubire
vom modela o stea crispată

doi gemeni prinşi între destine
când alb când negru într-o roată
o citadelă vom susţine
de nihilism exfoliată

vom fi plutire printre aştri
prin bezna unei lumi pierdute
vom fi un mit între sihaştri
doi lobi în profunzimi tăcute

Eram pe un peron. Tu, la fereastra unui tren. Amândoi aşteptam să începem o călătorie. Am tresărit. Te cunoşteam de undeva. Ne întâlnisem şi altădată. Privindu-ne, ochii şi-au povestit că au stat cândva, împreună, în faţa unui şemineu. Radiau căldură. Un fior a străbătut corpul. Ce păcat că acum trebuia să călătorim în trenuri diferite!

ea razã el soare

nu are nimeni dreptul să sfâşie iubire
sau să oprească paşii pe drumul scris în doi
când vieţile duc timpul spre-aceeaşi rătăcire
cum să pui bariere trăirilor din noi

nesomnul regăsirii în două trupuri oarbe
nimeni nu-l poate-ntoarce pe-o cale din trecut
el sufletele frige lumini în vers absoarbe
hrăneşte o dorinţă orbită de tumult

cu mâini împreunate potecile-s mai scurte
privirile se-mbată robite de un dor
ea razã el un soare în strigăte abrupte
despică orizonturi şi râd în plânsul lor

Te iubesc cu forţa unui început, cu vijelia ascunsă printre frunzele de plop care înalţă la cer vocile unui cor de îngeri, te iubesc încălzindu-ţi menirea între palmele Terrei, deznodând ploile din barba Soarelui Răsare, proptindu-le în cea a Soarelui Apune. Strâng condee în pumn ca
să-ţi conturez zilnic alt chip care să-mi râdă în ochi sinceritatea, adun mările cerului care îţi poartă pe val libertatea, fur cu neruşinare de pe buza pământului elixirul iubirii. Ţi-l picur în inima întristată de temerile viitorului, ascund în cojocul iernilor fricile volatile pe care le multiplicăm nefondat prin fulgerul depărtărilor şi schiţăm zâmbetul melcilor în clepsidre care ne sorb ireversibil timpul. Doamne, de ce adulmec somnoroasă mângâierile ochilor tăi robiţi de vâlvătaia pornirilor carnale? Sunt fluvii de trăsnete eliberate de energia universală prin trupuri astrale ca să nu le las să curgă în elucubraţii pământene? De ce mă înfăşor noaptea în aripile nevăzutului, trimiţând speranţele pe aleile plopilor fără soţ, crezând că dimineţile îţi vor desena conturul lângă conturul meu, în cearşafuri de borangic? Plutire, ce dulce plutire a sufletului rătăcit pe meridiane necunoscute în aşteptarea mâinii care să mă invite în palatele de cleştar ale sufletului tău?
Alerg cu apusuri şi răsărituri în ochi, vieţi nenumărate ca să plantez rodul trăirilor noastre pe terenuri fertile, udate de fântâni arteziene care ţâşnesc din freamătul zbuciumului interior.
Te iubesc infinit,îţi pun la picioare zale rupte din descătuşarea a două suflete măcinate în morile unor clipe fluvii care ne poartă haotic pe valurile unor timpuri aleatorii.
Iubeşte-mă, măcar cu zgârcenia ultimului pătrar!

vrajă între bariere

de unde să te chem din ce înalturi
şi-n câtă ceaţă visul meu se-ascunde
în ce lucrare inima prin salturi
va prinde viaţa-n rugi ca între unde

din ce văpăi să te arunc în ciuturi
şi-n câte gânduri lupta-i îmbrăcată
să zbor cu tine între albe vânturi
dorinţa-i o vioară acordată

delir în vers şi-n câmpul cu himere
ne prinde-ntr-un vârtej fără hotare
ne-aruncă-n vraja prinsă-n bariere
iubirea s-o simţim ca pe-o damnare

lau obtuzul de un unghi şi fug cu el în Nirvana. La un capăt de infinit, zborul meu îl părăseşte pe al lui, păstrând imaginea unui înaripat care dezvoltă imagini şi le rătăceşte pe drum. Creează altele şi trece din una în alta, până se pierde în propria opacitate. Este jocul cu flacăra din tine, când trupul băţ vrea să-şi aprindă catranul.

delir

umbroase adieri rostogolesc o minte
sunt pase la fileu o minge se răsfaţă
eclipsa dintre gânduri se-apleacă înainte
când trupe de iluzii de adevăr se-agaţă

desăvârşite clipe se-adună într-o bască
privirea şi-o apleacă lăsându-şi capu-n frunze
salută infinitul cu umeri goi şi cască
aştern un pat de sălcii în rochii de meduze

găsindu-te-ntre umbre cu viaţa te-nconjor
în clipociri de ape fur dintre nori un nufăr
m-aş rătăci în tine ca-n câmpul de mohor
tu-mpărăţii de stele mi-oferi nu vreau să sufăr

în dorul meu de algă cu rădăcina-n luncă
cu stropitoarea-n mână petale am să număr
topeşte-te-n iubire şi-n visul meu te culcă
am să-ţi respir adâncul şi anii am să-i număr

De ce pulsul meu este tot timpul mai accelerat decât al tău? Cuvântul meu trebuie să conţină mai multă informaţie ca al tău? De ce eu trebuie să spun trei fraze şi tu una sau să uiţi că ţi-am scris vreodată. De ce atunci când te-am iubit tu ai uitat să o faci? Sau...Ai făcut-o în felul tău? De ce nu ţi-ai arătat trăirea? Îţi era ruşine de ceea ce simţeai? Nu ai gândit o clipă că nimic nu este veşnic dacă nu vrem să-i dăm eternitate şi vei rămâne cu iubirea omorâtă, între gene? Cum să-ţi iubesc ascunzişurile, subterfugiile? Mă agăţ cu ele de gât şi pendulez de la plus la minus infinit ca să văd viaţa ta câte lecţii ţi-a predat. Nu te doare însingurarea în tristeţe? Sau există doar iluzia pe care vrei să o creezi? Lasă-mă să te ating! Eşti tu, cel de la marginea Universului care mi-ai fost oferit ca să călătorim prin imperiile anotimpurilor? Şi te iubesc cu milă şi cu groază, nimic din ce este al tău nu ai lăsat să-mi pulseze în tâmple, m-ai urât, te-am iubit, te-am căutat, te-ai furişat după fustele florilor, în căutare de mine. Cusăturile lor ne-au forfecat sufletul până ne-au desfinţat existenţa. Nu ai crezut, nu ai fost sincer, ai chemat între noi vrajba, invidia, le-ai aşezat cu noi la masă şi ne-au mâncat trăirile. Le-ai lăsat să se ducă, despuind frumuseţea ca să fie arătată cu degetul pe stradă. Nu mă privi cu dispreţ! Nu ai niciun drept! Nu ai jucat corect, ţi-a plăcut să şutezi cu minciuna în ziduri, ea ne-a înnegrit sufletele când s-a dezintegrat. E trist, e adevărat, se tulbură timpurile, de ce să nu fim în ton cu ele?

Aştepţi ascuns şi mă priveşti de la distanţă cum sufăr. Iubirea mea urlă prin toţi porii. Nu sta prea departe! Nu se ştie cine îndrăzneşte să se apropie mai mult şi se va îmbăta de aburii ei.

dezbrăcaţi de aripe

pe câmpul din mine păşesc iar ninsori
pe trup îmi mai curge iubirea din tine
prin beznă zvâcneşti de atâţia fiori
îmi bei şi-mi respiri tot frumosul din zile

pe câmpul din mine topi-vom scântei
prin ochi şi prin zâmbet curg limpede clipe
te chem să mă simţi desfăcând mii de chei
s-alergăm nepătaţi dezbrăcaţi de aripe

pe câmpul din mine tu-mi spui că-ţi e greu
îţi beau răsuflarea mă ferec în mine
ce trist este visul când nu-i curcubeu
ascuns de splendoarea ce freamătă-n tine

Mărunte înăţimi se apleacă în abisul negândirii. Se coc la focul mic al necunoaşterii apoi planează pe surse de respiro fierbinţeala neputinţelor. În minte, un clocot care inspiră prin suflet, întortochează absurdul în coarnele timpului. Strigăte în neant urcă,coboară în gâtul acumulărilor totale. Încerc un zbor temperat de inflexiuni neacceptate de potenţe limitate. În zarea alfabetizării, necuprinsul sufocă patima unui drum spre infinitul firii. Privesc tăcută cum vocea adâncului aruncă sunete neînţelese, uneori estompate în ridicolul exterior. Închid flacăra în mine şi las talpa să calce pe jarul exploziilor de floral care ridică spre cer mirosuri neîmpărtăşite. O lume dincolo de linia dintre firesc şi nefiresc, cunoaştere şi necunoaştere conturează spaţii cu forme în evoluţie, Sunt nepercepute de ochiul obişnuit pentru că aparţin efemerului. Simt până în adâncul celulei curgerea spre zone necercetate. Este fascinaţie pentru simţuri. Beau din cupă amestecuri care generează în suflet reacţii chimice. Explozii de puncte râd, plâng de frumuseţea zborului. Abandonez un univers propulsat de un alt univers cu proiecte magice, alcov pentru odihna aşteptărilor. Ambianţa îmi spală privirea şi fug iar de mine în mine pentru a găsi noi şi înalte reprezentări ale firescului din nefiresc.

ce este

ce este boală se transformă-n moarte
ce este moarte se transformă-n zbor
ce este zbor se rătăceşte-n carte
şi-n carte de citeşti te ia fior

ce este-n noi se cerne-n universuri
şi-n univers plutirea este lină
ce-i lin sunt conotaţii fără sensuri
şi-n sensuri dai răspunsuri de rutină

ce este-n mine nu găseşti în tine
ce este-n tine are loc în doi
ce este-n amândoi iubirea ţine
să nu-şi închidă porţile-ntre noi

Asceza unui bob de muştar într-o mare pietrificată. Orizonturi închise, orizonturi strâmbe dispar. Nici timpul, veşnicul gonaci, nu mai are relevanţă. Bobul de muştar, faţă în faţă cu el însuşi, îşi desăvârşeşte evoluţia. Doar atunci îşi cunoaşte mărimea.

Într-o contopire cu Dumnezeu, devine înfinitul. Preia forţa Tatălui şi se rostogoleşte odată cu universul. Este început şi sfârşit, este creatorul culorii, iubirii, cuvântului. Este creatorul lui prin forţa iniţială. Este povestea unui adevăr pur, necontrolat de absurd. Este forma împlinirii totale. Este concretul părăsit de abstract. Este adevăratul bob de muştar.

Mă regăsesc.

Din vulcanul inimii se înalţă vocea cuvintelor. Curg pe suflet dezechilibrând absurdul. Poveştile intră în relaţie unele cu altele. Timpul îşi conturează formele. Rămâne stocat într-o bază de date accesibila numai existenţei subtile. Se plasează în actiuni. Curg prin momentele subiectului. Elementele îşi dezvăluie identitatea într-un balet al încercărilor.

Iubirea strecoară ochiul, umanizându-se. Relaxează paşi prin lumi uitate în cutii de carton. Puse unele peste altele, piramida capătă formă. Şarpele se încolăceşte pe simţuri, ridicând chipul spre cer. Urc accesând mintea ca să fac conexiuni logice. Ele se ascund. Până nu le pătrund sensurile, nu am linişte.

Citesc fără încetare rânduri încolonate. Mă las liberă în trăire, ea zvâcneşte prin mine când păşesc pe urme regăsite. Umbrele capătă formă. Nodul se zbenguie în gât. Retrăiesc momente din fluidul amintirilor. Inima vrea şi ea să se elibereze în stări demult dispărute. Totul se amplifică. Imaginea este clară, tabloul îşi recapătă culorile. Sunt vii, sunt expresive. Adorm între stări dragi.

Păcat că acum nu e atunci.

Nu uit să mă întorc într-un mine actual. Sunt fericită că am reuşit să descopăr o frântură a existenţei mele infinite.

aş fi dorit

mă-ntreb ades ce reprezint-un mâine
nu ştiu concret cum înţeleg un azi
într-un blocaj trecutul se abţine
să facă valuri când te văd cum cazi

şi te-aş iubi chiar dacă n-ar fi bine
cu mintea tremurândă pe ascuns
ca-ntr-o petală visul meu te-ar ţine
ca pe-un Luceafăr dintre aştri curs

mă-ntreb ades ce reprezint-un mâine
stigmate mă plasează doar în azi
ţi-aş fi furat din braţe-un colţ de pâine
şi-aş fi dorit în sufletu-mi să arzi

Mai eşti, nu mai eşti, ai fost o lacrimă într-un pahar de şampanie, într-un izvor de zâmbete, de trăire, de amintiri, acum golite în mare.

Eşti între valuri, între bancuri cu peşti, privind muntele cum se pierde în nori. Ridici o mână, nu vei mai ajunge timpul din urmă. Fuge cu viteza gândului, târându-mă după el.

Stol de porumbei eliberaţi din suflet zboară zgâriind norii cu ciocurile. Topesc ploaia în pumnul tău adormit sub ape.

Visul curge, trecutul moare, prinzi cu efemerul nemărginirea din care sorbi vorba fără sens. Ea ţi-a dat contur din nimicul cules dintre vremuri. Străluceşti, pentru că ai urcat trepte, nu una, mai multe, cu libertatea în priviri. Acum te ascunzi în cupeul reginei minţindu-te că acolo numai conturul are valoare. Doar mâna pe care o întinzi pentru relaxare simte golul care-i scârţâie sub piele.

Ferestre închise, blocaje în zbor, artişti fără scenă, măşti fără oameni, identităţi eludate din buletine false, sisteme vii cu suflete pierdute, în poveştile atemporale.

balans

să te-accept să nu te-accept
azi îmi pun iar întrebări
jumătăţi de-mbrăţişări
nu am cum să mai aştept

să te-alung să te adun
ce rost are să pierd timp
doar în mine-i un răstimp
nesecat pentru surghiun

să te vreau să nu te vreau
tu în tine eşti blocat
din tumultul nesecat
vis în lacrimi nu-ţi mai dau

să te-accept nu te accept
să te vreau nu te mai vreau
doar cuvântul am să-l iau
nu am timp să mai aştept

Chiar dac-am să orbesc, am să mă împiedic în ascuţişul cuvintelor tale şi sigur am să le recunosc. Am să le adun dulceaţa cuibărită sub plapuma dinţilor, am să-mi tatuez culoarea lor pe chip pentru următorul teatru de luptă. Mă voi pregăti să-ţi simt frigul cuibărit între haine, foamea care ţi-a rămas în gât de la ultima cină, somnul strecurat dintre gene în buzunare ca să nu te sufle vântul de pe coama muntelui, oboseala odihnită în temniţa trasoarelor care îti adorm teama între real şi ireal şi spaima că mâine vei fi iar liber să înşiri vorbe pe liţele de la contorul din cap, fără să gândeşti că în alt mâine iar ai să treci pârleazul peste un azi...
Bătrâne, abandonează joaca si fugi acasă că moare de dor copilul din tine dacă îl mai laşi mult să aştepte!

sub mască

şi timpul îşi târăşte picioarele-nainte
rămân aşa prostită cât de subtil veghează
tu strângi la piept un demon şi stai sfios cuminte
iar eu neputincioasă privesc cum te lucrează

joci rolul pe tăcute fără să bagi de seamă
îţi iei o plată veche rămasă în străfunduri
sub masca bunătăţii mai trage şi-o sudalmă
încorsetat aplauzi te joacă printre rânduri

nu m-ai lua în seamă de ţi-aş deschide ochii
tot eu aş fi aceea de tine suduită
mă mânii pe iluzii prelingă-se toţi stropii
acutizaţi de ura care-i acum ispită

în trista-mi rugăciune mă-ntorc prin timp la mine
cândva o să-ţi dai seama cât de abstract lucrează
cum ai păşit bezmetic bătându-ţi joc de tine
ţi-oi povesti atuncea dacă voi mai fi trează

lumina-n al tău suflet să îţi paveze calea
să îţi deschidă ochii când viaţa nu-i târzie
ţi-oi aminti de mine când te va prinde jalea
te-oi accepta zdrobită cu inima pustie

Unde eşti tu, bărbatul visurilor mele, întruchiparea nepământeană a dorurilor de vieţi, a dorinţelor de clipe, a mângâierilor cu şoapte, a îmbrăţişărilor cu flori, a gîndurilor fâstâcite de atâta trăire, a privirilor languroase topite pe două trupuri de lapte şi miere, a săruturilor cu petale pe buze. Te sublimez iluzie, atingându-ţi ochii cu lacrimile dimineţilor, sorbind din căuşul frunzelor sufletul anotimpurilor, chircind sub tristeţea obrazului tău viforul iernilor, îmblânzind in trapul calului, urletul fiarelor. De ce apari şi dispari ca aburul în perlele vietilor, închizi talerele scoicii ca să îţi protejezi visul şi în fiecare viaţă ataci energetic făptura mea neprotejată, distrugându-mi aura şi abandonând-o în traumă. Unde eşti tu, flacăra mărilor? Călătoreşti in bătaia vietii, purtată de norii evolutiei pâna ţi se metamorfozează forţa în înţelepciune.

Timpul meu se uneşte cu al tău, idealurile îşi umpu pieptul cu aerul transformărilor, freamătul formelor se aşează una în cochilia celeilalte. Şi peste toate, Dumnezeu îşi pune amprenta ca să binecuvânteze creaţia.

sub cerul de nuiele

nu mă mai răscoli cu-a ta iubire
ştiu că-ntr-alt loc ai secerat-o toată
nu pot să mă-nchistez într-o orbire
nu vreau să-ngân o dragoste trădată

ştiu că-ntr-alt loc îţi rătăceşte dorul
sortită sunt cu timpul nălucirii
din când în când spre tine mi-aş lua zborul
c-o aripă în vântul amăgirii

te-aş îmbrăca în răsărit de lună
te-aş poposi în pulberea de stele
ţi-aş presăra pe lacrimi mătrăgună
ne-am regăsi sub cerul de nuiele

ca viaţa să devină fulg pe ape
o linişte să ni se-ngroape-n trupuri
nesomnul libertăţii fie-aproape
să ne-ntâlnească-n timp între văzduhuri

Mări învolburate poartă
spre mal scoici şi alge.
Cândva, vieţi. Plimbi tălpi
pe plaja încărcată de
poveşti. Şi povestea ta va
fi călcată, la un moment
dat, de o talpă.
Cumul de vise care,
purtate de clipă,
conturează istorii.

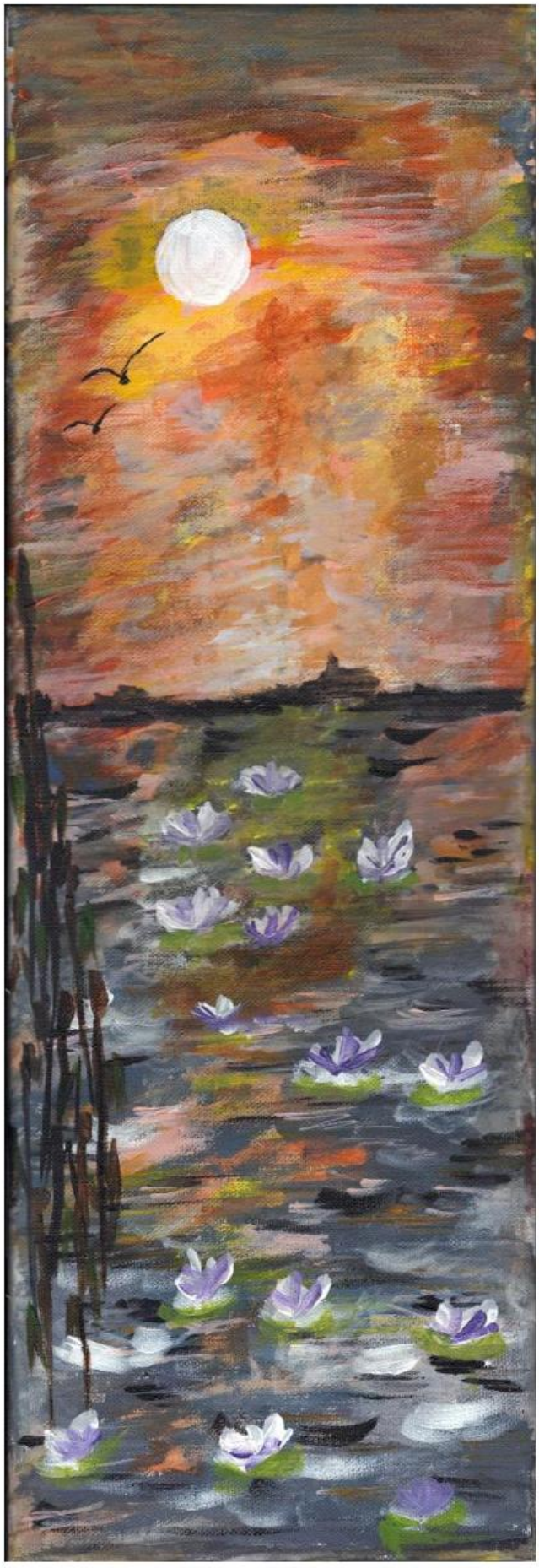

poveşti pe tălpi

îşi trage timpul clopotu-n biserici
tu iala cu iubire-ai deblocat
înalţi altare între noi şi fereci
un dram de rugăciune-ngândurat

ţi-am pus în palmă cheia înălţării
prin slovă printre stele pe-nserat
te-ai rătăcit în somnul mângâierii
nici paşii nu-i aud de ce-ai plecat

alene bate vântul în vecernii
o rană n-are ochiul suturat
prelinge lumi cu umbre şi vedenii
când ai s-apari în visul meu furat

tu nu-nţelegi că drumuri pietruite
cu bătături scriu azi poveşti pe tălpi
nu mai fugi în stări neprihănite
nu-ţi afunda trăirile prin gropi

cuvintele-s făcute să vibreze
nu-ţi aduna un bolovan în gât
îţi lasă fericirea să viseze
poveşti vom scrie pe-nserat şi-atât

Abandonez o sarabandă de idei, la gura unei sobe stinse. Pasiuni fierte la foc mic, în sticle parfumate cu aromele necunoaşterii, epateaza în floralul unei tristeţi amăgitoare. Becuri aprinse pâlpâie în ciudăţenia muţeniei, acoperite cu mantaua unor nisipuri mişcătoare. Fori aruncate pe seama unei vieţi, vâslesc prin noroiul absurdului. Cu picioarele goale fac plămadă ca să umplu goluri străine care îmi agasează credulitatea. Mila mă împiedică să desenez o cruce pe spatele odioşilor.

prinşi în roată

strânge-mă din lume c-o idee
noapte e în mintea-ntunecată
inima-i topită de scânteie
prinde în conturu-i viaţa toată

du-mă-n lanul cu trăiri flămânde
bea-vom apă din bolta-nstelată
tu vei fi fecior în clipe nude
eu voi fi o strună dezmierdată

ţine-mă de mână în secunde
şoapte spune viaţa-mi ferecată
doarme în tăcere se ascunde
floare e în curgerea damnată

salt să facem între lumi de taină
lin plutirea s-accesăm pe dată
saltul în lumină peste-o craină
pleacă fruntea vieţii prinsă-n roată

În pomul de la marginea anotimpurilor, apar si dispar fructe. Nu toate odată. Pe rând. Pe verticală sau pe orizontală, în funcţie de percepţii. Într-o aparenţă a timpului şi spaţiului. Împingi imaginarul într-un paralelism ale cărui direcţii converg într-un punct. Opţiuni mai mult sau mai puţin concludente fac deliciul vieţii.

nu mai e timp

nu vom mai fi azi doar tăcere
nici rătăciri desculţe-n noapte
sau pleonasme-n mângâiere
pe rânduri rătăcite-n şoapte

vom preschimba nisipu-n stele
ne vom iubi nepământesc
vom dezbrăca de vise pomii
în strigătul dumnezeiesc

vom răsturna din ape norii
pe lacuri vor pluti văpăi
în fulgere tuşesc vaporii
când se transform-o stâncă-n ploi

vom face frunza să rodească
în soarele arid din umbră
şi vom călca peste vedenii
vom fi luceafăr din penumbră

ne vom ascunde-ntre petale
tristeţi vom pune în sclavie
şi munţi strivi-vom în picioare
iubirea fi-va veşnicie

în zbor de vulturi printre îngeri
topi-vom pietrele din lacrimi
regrete plimbă-se-n pustiuri
vom smulge viforul din patimi

vom luneca în nemurire
mai goi decât o stea de mare
scoţând lumina din robie
dintre nisipuri mişcătoare

o clipă să simţim iubirea
pe care-o vrem eternitate
un infinit topit în rime
identităţi nedivizate

Joci riscant, înfrigurat tot timpul de îngrădiri. Joci… Ai jucat frigul, foamea, tristeţea, acum prea plinul. Te joci cu evenimentele până într-o bună zi în care constaţi... Ce constaţi?

A meritat risipa timpului? Sau ţipătul însingurării? A meritat nesiguranţa pasului sau frigul somnului? Pelinul ceaiului din ierni?

Clipa nu se tânguie că a fost transformată în ieri, fără să o simţi?

Întrebările le punem împreună. Tu trebuie să îţi dai răspunsurile. Numai ele îţi aparţin cu adevărat.

de ce-uri

de-atâtea ori am constatat
că-n tine clipe-am deblocat
chiar de n-ai meritat

de-atâtea ori mă-ntorci pe dos
şi-mi calci prin pasul nemilos
ofrande-n ochi sticlos

de-atâtea ori mi-ai aruncat
la coşul minţii gândul dat
de ce m-ai dezmierdat

de nicăieri m-ai scris în nopţi
cu degetul fără să poţi
să baţi încet la porţi

şi când iubeai făr-adăpost
m-ai rupt din suflet fără rost
de ce-alint ce n-a fost

în stele de ţi-ai prins idei
te-ai ridicat în ochii mei
în dor de ce mă iei

hai fugi în soartă răstignit
cu-atât rămâi din ce-ai dorit
somn bun, al meu iubit!

Fată frumoasă cu părul de cânepă, în baldachinul senzaţiilor, îngropi pornirile unei omeniri. Fulger de zgomote topeşte construcţii monumentale, văruite cu laptele adâncurilor.
Amesteci porniri carnale cu traume, topind văzul în auzul negândirii. Te prelingi în strigătul efemer al lebedei în zborul ei spre alte lumi.
Şi cânţi şi râzi şi plângi aburind pahare de şampanie, eclipsate de lumini incandescente.
Vălul tău ascunde porniri incipiente, desăvârşite de şarpele care-ţi împlineşte formele. Nuri conturaţi de priviri flămânde se umplu de arome bezmetice.
Descui lacăte în care o simplă cheie nu are nicio valoare.

de-ai să…

de-ai să mă cauţi prinsă-n vreme
nu voi mai fi în vremea ta
doar lacrima o să mai cheme
un geamăt într-o peruzea

în zgomotul de pe coline
va fi doar vântul în năvod
nici stelele n-or să te-aline
mă vor urma într-un exod

nici clipa nu va şti de mine
nici versul rătăcit la mal
doar strigătul rămas prin zile
plimba-va visul sideral

din pasul celor două forme
care-au visat la un liman
găsi-vei numai nişte norme
dezintegrate-n chin banal

Clipe ştrangulate de insomnii îşi părăsesc trupul-victimă în pădurile copacilor seculari. Vin din istorie cu informaţii, spun poveştile omenirii, îşi lasă amprentele sugrumate în existenţa mea, a ta... Îţi deschid pumnul încordat de emoţie. Hotărăşti să îţi abandonezi fricile. Deschizi treptat ochii. Spaimele se-mprăştie, adâncul îşi trimite la suprafaţă mirele. El întinde o mână pentru ea-neant. Ea coboară din haos, într-un travaliu al firescului, al cunoaşterii din necunoaştere, desfătând simţurile cu iubirea universală.

Cercului îi fuge conturul. Cuplul alunecă pe linia curbă, lăsând în urmă vraja unor porniri discrete. Atingerea de inimi transformă nimicul în plăcere, infinitul devine accesibil, stigmatele se topesc în viscol.

Tu adormi cu ochiul în ochiul meu, sorbind cunoaşterea pură trimisă de cCreatorul însuşi pentru eliberare. Rămân amprente, din nou amprente scrijelite de unul în celălalt în dansul artificiilor din sărbătoarea vieţii.

umeri în vânt

aplomb devastat de iubirea dintâi
toiag sfârtecat între şoapte de vis
te pierzi în iubire cu ochii pustii
şi-aduni prin trezvie un nou paradis

priveşti pe furiş universul în doi
apare plăcerea cu amplu-i tumult
rămâi pe potecile vieţii pierdut
şi vrei să trăieşti cât mai mult tot mai mult

şi-alergi şi te zbaţi parcă nu-i început
tu fost-ai pe-aici în blestemul de-apoi
rămâi printre lacrimi căci mult te-a durut
şi-ai vrea să-ţi rescrii paradisul în doi

şi râzi şi te zbaţi şi-apoi plângi nou veşmânt
îmbraci pe poteca ce-aleargă prin fum
eşti vesel pe drum cu umerii-n vânt
doar clipa adie pe bolta de scrum

mă rupi în frânturi de poveşti pe poteci
pământul e versul iubirii din noi
amurgul din tine se stinge deschis
spre lumea de vise descrisă în doi

Ninge iubite! Ninge cu iubire! Noi am transformat-o în tăceri. Acum ninge cu tăceri.

Se cern prin sita anilor, boabe îngheţate de vorbe mute, pornite din zvâcnirile şi trăirile sufletelor de sticlă.

Ne-am mulţumit să le privim, să le sorbim petalele deşertăciunilor de pe buzele unor doze mari de whisky, să le adormim dintr-un anotimp în altul, fără să le atingem cu extremităţile ca să le simţim energiile, fără să ne conectăm energiile la energia Universală. Ne-am mulţumit să o trimitem pe a noastră, de la unul la altul, până am pierdut-o prin lume aproape de tot.

Suspendaţi, privim zâmbetul dorului care eclipsează vorbele depărtărilor.

Ninge iubite! Ninge cu iubire Universală! Noi n-o vedem, n-o simţim, suntem prea ocupaţi şi servili timpului. De aceea ne-am ofilit în noi. Hai să ne reconectăm la ea!

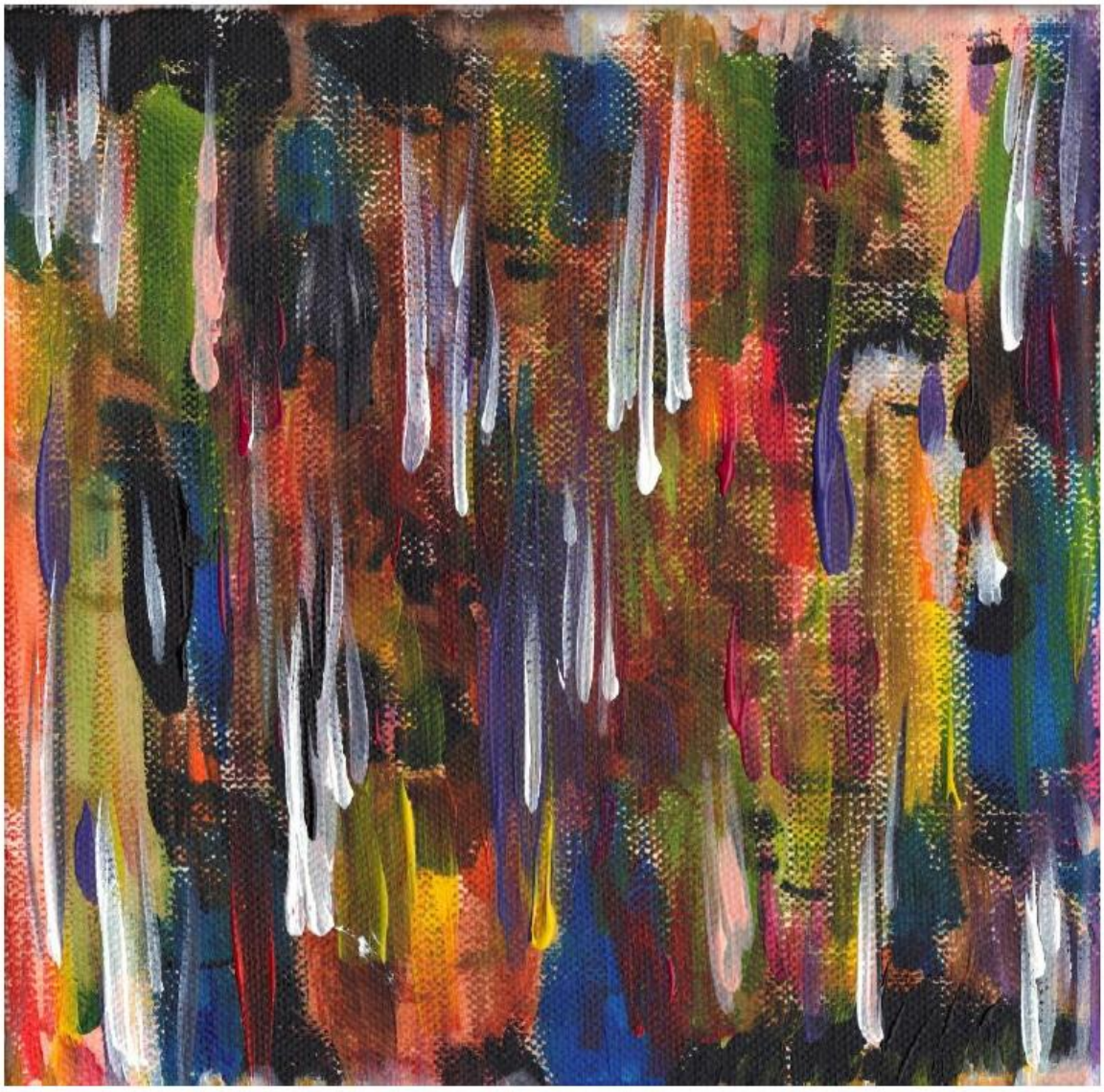

fluturi-flori

hai în braţele fierbânde într-o noapte la apus
rupe lanţuri fără cârmă s-alergăm cu gândul dus
scurs din tine plâns în mine într-un hohot peste timp
fluturi dalbi pe geana vieţii să-nflorească-n anotimp

hai în murmurul frenetic scris în visele dintâi
să cioplim în zborul minţii ridurile din călcâi
s-aruncăm un văl de alge peste-un tremur din fior
să ne ridicăm din negru cu lumini care nu dor

vino tu şi curgi prin mine vâlvătaie dintr-un vers
să ne potolim în jocul unui mit de-o mână şters
să păşim în universuri ca făclia în pustiu
ca un strigăt de izbandă pentru sufletul târziu

Cuprins

visul de noapte 8
sufletul 10
de ce, Doamne, doar toamne 12
uitat de lună 14
o definiţie 16
timp rupt 18
rostogolim... 20
umbra unei umbre 22
pocalul vieţii 24
nuanţe de alb şi negru 26
noi 28
excepţii de la reguli 30
decenţă împărtăşită 32
cresc adorm respir 34
vieţi personificate 36
poveste 38
alt soare 40
iubite 42
în salt 44
te 46
de dor 48
construcţie poetică 50
de-ai şti... 52
te întreb 54
hai 56
dragoste dintâi 59
noi 61
amestecuri în tumult 64
mit în profunzime 66
ea rază el soare 68
vrajă între bariere 70
delir 72
dezbrăcaţi de aripe 74
ce este 76
aş fi dorit 79
balans 81
sub mască 83

sub cerul de nuiele 85
poveşti pe tălpi 87
prinşi în roată 89
nu mai e timp 91
de ce-uri 94
de-ai să… 96
umeri în vânt 98
fluturi-flori 100